

Босна и Херцеговина
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД
Број: 11 0 У 026867 20 Увп
Бања Лука, 17.3.2022. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу судија, Едине Чупељић предсједника вијећа, Страхиње Ђурковића и Смиљане Мрше, чланова вијећа, уз судјеловање Маје Савић као записничара, у управном спору по тужби Р. Б. из Б., ул. Ј. Б. ..., заступан по пуномоћнику Ј. К., адвокату из Б., ул. Г. ... (у даљем тексту: тужилац), против рјешења број 16-03/4-1-7-560-36/19 од 15.02.2019. године туженог Министарство ... Р. С., у предмету утврђивања својства ратног војног инвалида и признавања права на личну инвалиднину, одлучујући о захтјеву туженог за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 У 026867 20 У од 18.8.2020. године, на сједници вијећа одржаној дана 17.3.2022. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом уважена је тужба и поништен оспорени акт туженог, којим се тачком 1 поништава рјешење туженог број 16-03/4-1-7-560-290/15 од 05.12.2018. године и рјешава тако што се укида рјешење Одјељење ... Град Б. број 06-560-3691/09 од 11.9.2009. године и рјешава на начин да се тужиоцу утврђује својство ратног војног инвалида (РВИ) X категорије са 20% војног инвалидитета и право на личну инвалиднину у мјесечном износу 5 % од основице, а основица за одређивање мјесечних износа личне инвалиднине се утврђује у складу са одредбама члана 16 став 3 и 4 Закона о правима бораца, војних инвалида и породица погинулих бораца Одбрамбено-отацбинског рата Републике Српске („Сл. гласник РС“ број 134/11, 9/12 и 40/12, у даљем тексту: Закон о правима бораца).

Уважење тужбе је образложено разлозима да оспорени акт не садржи оцјену изведених доказа нити садржи разлоге због којих је орган одлучио на начин као у диспозитиву оспореног акта те како је утврдио чињенично стање тако да образложење оспореног акта није у складу са одредбом члана 197 став 2 Закона о општем управном поступку („Сл. гласник РС“, број 13/02, 87/07, 50/10 и 66/18 – у даљем тексту: ЗОУП). Још се наводи да диспозитив оспореног акта није јасан и одређен јер није одређен рок од када тужиоцу припада право на личну инвалиднину у мјесечном износу 5 % од основице, те да је оспореним актом идентично ријешено као и претходно укинутим рјешењем од 05.12.2018. године, на шта тужба основано указује. То су били разлози да се тужба уважи и поништи оспорени акт.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање (захтјев) тужени оспорава законитост те пресуде због повреде закона, другог прописа или општег акта. Истиче да није основан став суда да је оспореним актом ријешено на идентичан начин како и у поништеном рјешењу од 05.12.2018. године јер је поништеним рјешењем од 05.12.2018. године утврђено да исплата тече од 01.8.2012. године тј. ретроактивно, а да је оспореним рјешењем од 15.02.2019. године првостепено рјешење укинито па то рјешење има дејство убудуће. Потпуно је неутемељен став суда да разлози оспореног акта нису јасни јер је Врховни суд РС пресудом од 18.10.2018. године оцијенио да је налаз и мишљење другостепене љекарске комисије на основу којег је донесен поништени акт од 05.12.2018. године потпун и јасан у погледу утврђивања категорије и процента инвалидитета, а да је тај акт био незаконит само из разлога што је тужени поништио првостепено рјешење од 11.9.2009. године иако је могао исто укинути и да последице укидања теку убудуће, а не ретроактивно како је то било утврђено поништеним рјешењем од 05.12.2018. године. Стога је нижестепени суд могао вршити оцјену оспореног акта само са аспекта упута датих у пресуди Врховног суда РС од 18.10.2018. године, а оне су се односиле на почетак остваривања утврђеног права и није се могао бавити другим питањима о којима се Врховни суд РС већ изјаснио. Предлаже да се захтјев уважи, побијана пресуда преиначи или укине и предмет врати на поновно суђење.

Тужилац у одговору на захтјев истиче да су наводи захтјева неосновани, а да је побијана пресуда правилна и законита и предлаже да се захтјев одбије као неоснован.

Размотривши захтјев, одговор на захтјев, побијану пресуду, на основу одредбе члана 39 Закона о управним споровима („Сл. гласник РС“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС), као и цјелокупне списе овог управног спора, а и предметне управне ствари, овај суд је одлучио као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Из података списка произлази да је тужилац против рјешења туженог од 05.12.2018. године поднио тужбу којом је побијао то рјешење и у погледу почетка остваривања права, а и у погледу утврђене категорије и процента инвалидитета. Док је трајао управни спор тужени је донио оспорени акт 15.02.2019. године поступивши по упутама из пресуде Врховног суда РС од 18.10.2018. године на начин да је поништио рјешење од 05.12.2018. године против којег је поднесена тужба и истовремено ријешено управну ствар на начин да је укинуо рјешење првостепеног органа од 11.9.2009. године и тужиоцу утврдио својство РВИ Х категорије са 20% инвалидитета не означавајући у диспозитиву рјешења од ког момента теку та права. На позив суда да се изјасни да ли је задовољан новодонесеним рјешењем тужилац је у свом изјашњењу изјавио да тужбу проширује и на новодонесени акт па је суд одлучивао о законитости новодонесеног акта од 15.02.2019. године. Побијаном пресудом је уважена тужба и поништен оспорени акт из разлога који су наведени у уводном дијелу образложења ове пресуде.

Стоји приговор туженог да је правилност утврђене категорије и степена инвалидитета расправљена пресудом Врховног суда РС од 18.10.2018. године у којој је истакнуто да је тужиоцу на основу налаза, оцјене и мишљења другостепене љекарске комисије правилно утврђено својство РВИ Х категорије са 20% инвалидитета па се нижестепени суд није могао упуштати у оцјену доказа који се тичу утврђене категорије и степена инвалидности из којег разлога не стоји закључак нижестепеног суда у

побијаној пресуди да оспорени акт у образложењу не садржи разлоге о утврђеној категорији и проценту инвалидитета.

Када је тужени у извршењу пресуде Врховног суда РС од 18.10.2018. године, а у вези већ покренутог управног спора донио нови управни акт којим је поступио по правном схватању из наведене пресуде Врховног суда РС, онда је нижестепени суд могао да врши оцјену законитости оспореног акта само са аспекта примједби и упута које је дао Врховни суд РС у пресуди од 18.10.2018. године.

Истина, нижестепени суд је оцјењујући законитост оспореног акта истакао да његов диспозитив није јасан и одређен јер иако је укинуо првостепено рјешење није навео од ког момента теку утврђена права тужиоцу па да је тиме учињена повреда члана 196 ЗОУП.

И по оцјени Врховног суда РС, правилно побиијана пресуда у овом дијелу истиче да диспозитив оспореног акта није јасан јер је тужени требао у диспозитиву рјешења навести датум од када утврђена права теку тужиоцу. Иако је првостепено рјешење укинато што би, с обзиром на одредбу члана 254 став 2 ЗОУП значило да утврђена права теку од првог дана наредног мјесеца од доношења оспореног акта тј. од 01.3.2019. године, ипак се мора прихватити да изостанак, у диспозитиву оспореног акта, означавања датума од када теку права утврђена оспореним актом, којим је тужени мериторно одлучио о праву тужиоца, представља његову мањкавост, односно повреду члана 196 ЗОУП која представља разлог за поништење таквог акта.

Стога ће тужени у поновном поступку поступити у складу са упутама из пресуде нижестепеног суда као и према упутама из ове пресуде и донијети правилан и на закону заснован оспорени акт у погледу почетка остваривања утврђених права.

Из наведених разлога, овај суд налази да побиијаном пресудом није остварен ниједан разлог њене незаконитости из одредбе члана 35 став 2 ЗУС па се отуда захтјев туженог, на основу одредбе члана 40 став 1 тог закона, одбија као неоснован.

Записничар
Маја Савић

Предсједник вијећа
Едина Чупељић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић